

SIRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter.

W. PALSTRA, Kommandant.

32ste JAARGANG No. 4.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria St., Londen E. C.

1 APRIL 1931.

Territoriaal Hoofdkwartier
voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10 CENT.

CHRISTUS, HET LAM GODS.

HET is onzen lezers misschien opgevallen dat wij gedurende de laatste maanden door bijzondere artikelen, betrekking hebbende op den Christus, getracht hebben Hem voor te stellen in de verschillende hoedanigheden in Zijn alomvattend werk, b. v. als het Middelpunt, als Leidsman en Zaligmaker der Jeugd, als het Vleesch-geworden Woord, Gods wil openbarende aan de wereld. En nu in deze dagen denken wij in verband met het Paaschfeest aan Hem als het LAM GODS.

Zeker is het dat deze woorden op niemand anders van toepassing kunnen zijn, en mijndunkt dat voor velen van Gods kinderen deze Naam een van de dierbaarste is, één die de snaren van het hart in beroering brengt, want het is de Naam die ons altijd weer in diepe dankbaarheid doet denken aan den duren prijs door Hem betaald, opdat wij zondaars vergiffenis mochten ontvangen.

Die Naam voert ons terug naar het eerste Paaschfeest dat in Egypte werd gehouden toen de Heer Zijn volk bevrijden zou van de slavernij van Farao.

Door Mozes liet God de kinderen Israëls weten, dat ieder gezin een lam moest nemen, een volkomen lam, en op een bepaalden avond zou het lam geslacht worden door het hoofd van het gezin, die dan van het bloed zou nemen en dit strijken aan de beide zijposten en bovendorpel van het huis. En de Heer zeide:

„Want ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan, en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan. En ik zal gericht oefenen aan al de goden der Egyptenaren, ik de Heer! En dat bloed zal ulieden tot een teeken zijn aan de huizen waarin gij zijt; **wanneer ik het bloed zie, zal ik ulieden voorbijgaan** en er zal geene plaag onder ulieden ten verderve zijn wanneer ik Egypteland slaan zal. En deze dag zal ulieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den Heere tot een feest vieren.”

En het geschiedde zooals de Heer gesproken had.

Aan het volk werd gezegd, dat „Wanneer uwe kinderen tot u zullen zeggen, Wat hebt gij daar voor eenen dienst,” het antwoord zou zijn: „Dit is den Heere een **paaschoffer**, Die voor de huizen der kinderen Israëls voorbij ging in Egypte, toen Hij de Egyptenaars sloeg en onze huizen bevrijdde”. Hierin zien wij een afbeelding van het groote offer dat later gebracht werd. Christus, het Lam Gods voor ons geslacht, door Wiens bloed ons bevrijding is geworden, is ons Pascha.

Die Naam doet er ons ook aan denken, hoe God door Zijn knecht Mozes Zijn wetten gaf aan de kinderen Israëls, waarin zoo duidelijk geboden werd een offer te brengen, het brandoffer, het spijsoffer, het dankoffer, het zond- en schuldoffer, en dit laatste brengende, zeide de Heer, „zal het hem vergeven worden over iets van al wat hij doet waar hij schuld aan heeft”. En op den grooten verzoendag ging de Hoogepriester zelf in den tweeden tabernakel, de heilige plaats, eenmaal des jaars, **niet zonder bloed** hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor de misdaden van het volk. Hierin zien wij een afbeelding van het volmaakte zoenoffer, door Christus Zelf gebracht.

„Want de Wet hebbende eene schaduw der toekomstige goederen, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaar geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen die daar toegaan.

Want het is onmogelijk dat het bloed van stieren en bokken de zonde wegneme.

Toen sprak Hij (Christus) Zie, ik kom, om Uwen wil te doen, o God! In welken wil wij geheiligd zijn door de offerande des lichaams Jezus Christus, eenmaal geschied”. (Hebr. 10)

De profeten, waaronder ook Jesaja, hebben het voorspeld „als een Lam werd Hij ter slachting geleid, Hij werd om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld”.

Hij werd ter slachting geleid. Men heeft Hem weggeleid, naar het kruis, en daar werd Hij, de Zoon van God, om onzentwil gekruisigd. O, dat

„Vrees niet; Ik ben de eerste en de laatste; En die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. De eerste en de laatste, die dood geweest is, en weder levend is geworden.”

Moeten wij hiermede eindigen?

De twee discipelen die naar Emmaus gingen, en spraken over de dingen die gebeurd waren, zeiden met zooveel droefheid „Wij hoopten dat Hij was degene die Israël verlossen zou”. Zij wisten op dat oogenblik niets meer dan dat Hij gestorven was, maar Hij die hen kwam vergezellen op hun wandeling, opende hun de oogen en zij zagen, dat Hij het was. Die dood was geweest, maar nu weer leefde. En zij keerden weder naar Jeruzalem en vonden de andere discipelen die zeiden: „**De Heer is waarlijk opgestaan**”. En zoo was het. Zoo openbaarde Hij Zichzelf jaren daarna aan Zijn apostel Johannes, „de eerste en de laatste, die dood geweest is, en weder levend is geworden.”

Het LAM GODS. Er zijn menschen die dezen naam liever niet hooren. Wel willen zij

allen bij deze woorden mochten stilstaan, en de betekenis, de waarheid daarvan tot het hart laten komen, laten doordringen tot in het diepst van de ziel. En Hij leed voor mij, voor U en mij.

Wij weten niet, beseffen niet
De smart die Hij daar leed,
Maar wij gelooven, onze schuld
Was 't, die Hem lijden deed.

weten van Christus als Leeraar, als Voorbeeld, als Gids en Leidsman, maar het Lam Gods klinkt hun minder aangenaam toe. Maar zie, hoe in het boek van de Openbaring juist die Naam gebezigd wordt in het brengen van lof en eere aan Hem, Die onze Verlosser is.

„En ik zag en zie! in het midden van den troon en van de vier dieren en in het midden van de ouderlingen, een Lam, staande als geslacht;

En het kwam en heeft het boek genomen uit de rechterhand Desgenen, die op den troon zat. En als het Lam dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, en zij zongen een nieuw lied, zeggende, Gij zijt waardig het boek te nemen, en zijne zegelen te openen, want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht en taal, en volk en natie. En ik zag en ik hoorde eene stem veler engelen rondom den troon, en hun getal was tien duizendmaal tienduizenden en duizendmaal duizenden; zeggende met eene groote stem, Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom en wijsheid, en sterkte en eer, en heerlijkheid en dankzegging. En alle schepsel hoorde ik zeggen, Hem Die op den troon zit en het Lam zij de dankzegging en de eer, en de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid! (Openbaring 5: 6-14)

In deze dagen gaat ons hart naar Hem uit, het Lam Gods, Jezus Christus, Die voor ons op aarde kwam, Die Zijn leven voor ons gaf, Die stierf en weer leeft en Die nu ter rechterhand Gods voor ons pleit. En met de duizendmaal duizenden brengen wij ook ons loflied aan Hem, want ook ons hart zegt:

„Het Lam is waard 't ontvangen dank,
Lof, eer en heerlijkheid,
Meer dan w' U brengen kunnen Heer,
Nu en in eeuwigheid.”

Die Hem hier op aarde verachten en verwerpen, zullen op den laatsten grooten dag voor Hem vreezen, en zullen niet kunnen bestaan tegen den **toorn des Lams**, maar die Hem in 't geloof aannemen als Verlosser, en behooren zullen tot degenen die hun kleederen wit gemaakt hebben in het bloed des Lams, die zullen geen vrees kennen, doch zullen ontdekken dat Hij hun een Leidsman is tot levende fonteinen der wateren, zij zullen ingaan in de stad waar de troon Gods en des Lams is, waar Zijn dienstknechten Hem zullen dienen, waar alleen diegenen mogen komen, wier namen geschreven zijn in het boek des levens des Lams.

A. E. B.

De eerste Bekeerlinge in het Paloe-Dal.

God beschaamt niet.

ouder, moesten verzaakt worden, en dat weerhield vooral de oudere kampongbewoners, om in dien Jezus te gelooven en tot een beslissing te komen: ook ons jonge vrouwtje en haar familie bleven vasthouden aan de oude gewoonten.

Er verrees echter al spoedig een school, en ondanks den tegenstand der ouderen, kwamen er steeds meer leerlingen.

Het Evangelie vond gereeden ingang in de kinderhart. Onder de leerlingen bevond zich ook haar zusje Dinah, een zacht stil kind, dat spoedig haar hart aan den Heiland gaf, en afschoon zeer verlegen, hield zij moedig vast aan haar belijdenis. Geen bedreigingen of boosheid konden haar doen wankelen; vrijmoedig beleed zij een Christin te zijn. Toen zij den vereischten leeftijd had, werd zij Officier en kort daarna trouwde zij.

Maar niet altijd scheen de zon. Omstandigheden noodzaakten het jonge echtpaar het werk te verlaten, en zoo kwam Dinah weer voor eenigen tijd terug in het ouderlijk huis. Menigmaal vroeg zij zichzelf af, waarom ze moest terugkeren in haar heidenschen familiekring, maar God maakt geen vergissingen.

Haar standvastigheid, haar vriendelijke hulp, verdraagzaamheid en zorg bleven niet zonder invloed. Vooral trof het den menschen, dat zij geen hinder scheen te hebben van de booze geesten; zij hadden hun kracht over haar verloren: ze keken goed toe, of zij misschien toch een toovermiddel had, of dat zij op de een of andere wijze de geesten wist te verschalken. Toen men echter bemerkte, dat dit niet het geval was, kwam het gezin langzamerhand tot de overtuiging, dat het waar was: Jezus kon de macht der geesten verbreken.

Langzamerhand begonnen zij de samenkomsten te bezoeken, en de één na den ander werd bekeerd; eindelijk ook de oude vader, één der vooraanstaande geestenbezweerders van den kampong.

Een niet te beschrijven verandering vond in dat gezin plaats. De vader ging nu iederen morgen vóór in gebed; trouw werd er een bidstond gehouden, aler zij naar de sawah's gingen, om hun dagelijksch werk te verrichten.

Het duurde niet lang, of hun geloof werd beproefd. Het was in de dagen, dat er volgens oude, heidensche gewoonten niet geplant mocht worden; de geesten zouden zeker een misoogst bewerken, als iemand het waagde, in die dagen te arbeiden.

Het Christengezin bad dien eersten morgen zeer ernstig; de vader smeekte God, om een getuige te mogen zijn.

Na den bidstond gingen zij rustig naar hun sawah's en werkten tot den avond. De heidensche bureu maakten het hun niet gemakkelijk, scholden ze uit en beschuldigden hen, dat zij den geheelen kampong door hun arbeid in gevaar brachten; zoiets had nog nooit iemand durven wagen.

Iederen dag gingen zij voort met hun padi te planten, en de andere bewoners meenden, dat zij wel gauw hun straf zouden krijgen. Maar er gebeurde niets, en toen de padi op-

kwam, was juist die, welke op de bewuste dagen geplant was, het mooist, tot verbazing van alle menschen. En, zoo besloot zij haar verhaal, terwijl de liefde tot God uit haar zwarte oogen blonk: „God beschaamt niet”.

Later vertelde de B.O. van het korps, hoe goed zij het begrijpt, dat zij gered is, om anderen te redden.

Iederen Zondagmorgen gaat zij de menschen voor de samenkomst uitnoodigen, bidt met de zieken, verschafft hulp, brengt troost, waar zij maar kan.

Ook leidt zij een klas in de Zondagsschool, en ofschoon zij niet lezen of schrijven kan, vertelt zij het Bijbelsch verhaal zeer goed.

Niet lang geleden hadden wij de Z. V. A. Ook onze zuster ging er op uit, om padi en andere gewassen te verzamelen. (Het geld is hier nog schaarsch, zoodat de Z. V. A. meer het karakter heeft van het Oogstfeest. Van het H. K. waren circulaire gezonden, waarop een plaat, voorstellend de uitgestrekte handen van leprozen en andere ongelukkigen, en daaronder een Maleisch versje. Dat blaadje nam ze overal mee, waardoor zij bij velen medelijden voor die ongelukkigen opwakte en dan enkele bossen padi of eenige kolven mais ontving.

Haar pogingen waren oorzaak, dat de B. O. f 30.— over zijn doelwit kwam; een heele som voor die plaats.

Ook was het opmerkelijk, dat, toen eenige mannen haar bespotten en uitlachten, er 's avonds een geweldig onweer losbrak, zooals maar zelden plaats heeft. De mannen kwamen naar haar huis en smeekten om vergeving, daar zij dachten, dat haar God hen wilde straffen, omdat zij haar bespot hadden. De vergiffenis werd verkregen, en een goed woord voor den Meester werd toegevoegd.

A. Both.
Adjudante.

van het meer gelukkige en blijde. Wij deelen van harte met Adjudante Both, die de tijding ontvangen heeft van het ontslapen van haar lieven vader. God de Heer trooste onze maker met Zijn vertroostende gemeenschap.

Ons Militair Tehuis te Bandoeng heeft de aandacht van de Preanger Bode gehad; de Hoofdredacteur, Mr. Wormser, heeft een bezoek gebracht en is zoo vriendelijk geweest zijn indrukken, zeer sympathiek en waardeerd gesteld, in dat blad weer te geven. Er wordt wel veel gedaan voor onze jongens van de Land- en Zeemacht; eigenlijk lang niet genoeg! Van harte bevelen wij dit schoone werk aan bij onze vrienden, die ook door medewerking zooveel zouden kunnen doen voor dit goede doel. Mocht U hierover meer willen hooren, schrijf dan s. v. p. aan het Hoofdkwartier van het Leger des Heils.

Majoor Beckley, onze bekwame Secretaresse voor het werk onder Vrouwen en Kinderen, is juist teruggekeerd van een bezoek aan het Kinderhuis te Medan, waar Kommandeure Hallman en haar helpsters een heerlijk werk doen. Er zijn thans twee en veertig kinderen in het Tehuis, een groot gezin. De Officiëren hebben handen vol werk. Er is veel dat tot dankbaarheid stemt, want het gaat er goed.

De Majoor heeft eveneens een kort bezoek kunnen brengen aan de Lepra-kolonie Poelau Si Tjanang. Ook daar wordt een veelomvattend werk gedaan onder meer dan 400 patiënten.

Mogen wij de vrijheid nemen onze vrienden en belangstellenden er aan te herinneren, dat de Zelfverloochenings-Aanvraag gedurende de eerstvolgende weken hun zal worden voorgebracht. Wij rekenen toch heelemaal op Uw steun; dien kunnen wij niet missen. De omstandigheden zijn moeilijker dit jaar dan gewoonlijk, maar onze vrienden zullen het zeker niet vergeten, dat tijdens de malaise ons Leger meerdere zorgen heeft te dragen, eigenlijk van beide kanten, namelijk en dat er meer aanvraag om hulp ons bereikt, en dat er hier en daar een onvermijdelijke inkrimping van inkomsten plaats heeft. Wij vertrouwen, dat onze vrienden ons zooveel mogelijk zullen blijven helpen.

In verband met de Zelfverloochenings-Aanvraag wordt een Gebedsweek gearrangeerd voor de week van 11 tot en met 17 April, gedurende welke bidstonden gehouden zullen worden van zeven tot acht uur 's avonds in ieder der bijeenkomstzalen van ons Leger. Zeer gaarne vestigen wij de aandacht hierop en drukken de hoop uit, dat U, als het eenigszins kan, enkele, zoo niet alle van deze bidstonden zult bijwonen.

Adjudante Both, de Divisie-Secretaresse der Midden-Celebes Divisie, heeft Menado en andere gedeelten van Celebes bezocht in verband met de jaarlijksche kollekte. Wederom heeft zij, evenals Kommandeure Kruschwitz dat telkens onder-

DE HEELS

LET eens op den eenvoud der kleding, die de Overwinnaar voor Zijn eerste verschijning koos. 't Was geen blinkend, schitterend gewaad vol koninklijke pracht en praal; 't was geen zwaaien van den scepter als teken van Zijn ongeëvenaarde zegepraal; daar was geen kroon met onvergankelijke juweelen, die eeuwige heerlijkheid aanduiden, maar de eenvoudige tuinierskleding, bescheiden aanduiding van zijn beroep; en zoo verklaart Hij aan alle voorbijgangers geslachten en aan alle komende eeuwen, dat Hij de Vriend van den werkmans is.

Hij is niet alleen de Christus voor den Sabbatmorgen met beste kleeren, orgeltonen, open liederenboek, boeiende preek, ge-

KOOR. Hij is Jezus,

VROEG in den morgen ging een Maria Naar het graf van haren Heer; Maar als zij neerblikt, staat zij verwonderd: „Zoekt gij,” zegt de engel, „Jezus, uw Heer?”

„Ga,” is de boodschap, „ga tot de elven, Zeg ook aan Petrus, wat gij hebt gezien; En laat ze heengaan naar Gallilea; Daar zal de Meester hen allen zien.”

vond, hartelijken steun van de vele Legervrienden ontvangen. Het is heerlijk, dat in de buitengewesten zulk een groote warmte in de gevoelens is ten opzichte van ons Legerwerk.

Zeer gaarne betuigen wij onze appreciatie aan den Heer Resident van Menado en zijn echtgenoot voor hun vriendelijke tegemoetkoming, waardoor de weg van de Adjudante zooveel gemakkelijker gemaakt werd.

De totale opbrengst is bemoedigend geweest. Hartelijk dank aan allen.

Ensign en Mevrouw Steen en hun twee lieve kinderen zullen tegen het eind van April hun groot verlof aanvragen. Onze makers hebben een zevental vruchtbare jaren hier doorgebracht

Hoofdkwartier - Nootjes.

De Kommandant is verrast geworden door een zeer belangstellend en minzaam schrijven van den Hooggeboren Heer Baron van Geen, den Particulier Secretaris van hare Majesteit onze geëerbiedigde Koningin.

Het heeft Hare Majesteit behaagd den Kommandant te doen weten, dat door Haar met aandacht en belangstelling kennis is genomen van de voorstelling van het Legerwerk in Nederlandsch Oost-Indië, welke Haar werd toegezonden en welke Haar welgemeenden dank heeft mogen ontvangen.

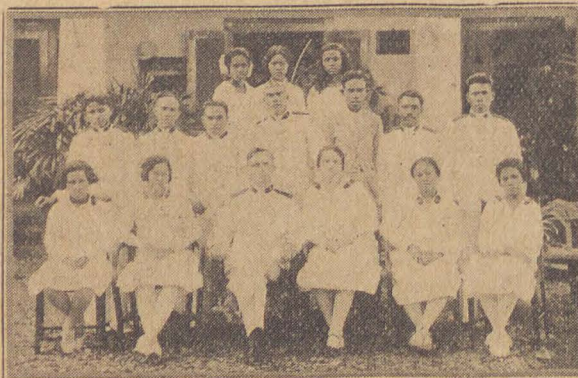
Het zal voorzeker een groote bemoediging zijn voor de getrouwe en toegewijde werkers en werksters — ons splendid Corps van Officiëren — dat Hare Majesteit het werk van het Leger des Heils in Indië Haar belangstelling en aandacht heeft willen schenken en wij brengen onze geliefde Vorstin onzen eerbiedigen dank voor dezelve.

De Algemeen Secretaris, Lt. Kolonel Rawie, is op reis naar Makassar, waar hij met Majoor Woodward ons Zendingswerk in Midden-Celebes vertegenwoordigt op de Zendings-Conferentie welke aldaar dezer dagen gehouden wordt. De Nootjes worden ditmaal dus niet door hem geschreven.

Het is zeker een tekenend en verblijdend gebeuren, dat de Zendingmenschen in den geest van onderlinge waardeering bij elkander komen; het werk zal er door geholpen worden en het helpt den dag nader te brengen waar het gebed van onzen Heer, dat „zij allen één zijn” vervuld zal worden.

Majoor Woodward de Divisie-Officier van Celebes, en Ensign en Mevrouw Tichelaar, die het terrein houden op Makassar, zullen dankbaar

zijn met den Algemeen Secretaris te kunnen spreken over hun werk en den Heilsstrijd.

De J. L. Werkers, Makassar.

De Kolonie voor Lepralijders te Pelantoengan en de Kolonie op Boeganan (Semarang) is de eer te beurt gevallen van het bezoek van den Hoogwelgeboren Heer, den Gouverneur van Midden-Java en Mevrouw de Neijis, die vergezeld waren van den Assistent-Resident en den Regent van Kendal.

Dit bewijs van interesse en sympathieke belangstelling wordt en door de Officiëren en patiënten van beide Inrichtingen, en door het Hoofdkwartier, hoogelijk gewaardeerd. Een dergelijk bezoek werkt bemoedigend. Wij danken den Gouverneur en Mevrouw daarvoor.

Ook deze maand dienen wij melding te maken van het droeve evenals wij dat mogen doen

CHE HOVENIER.

door
Commander
Eva Booth.

schoolden koorzang — Hij is een Christus, Die komt in alledaagsche kleeding, voor alledaagsch werk en alledaagsche zorgen; als we bezig zijn in onze zaken, de velden bebouwen, op het aanbeeld slaan, onze boomen snoeien, de kleeren verstelen van onze kinderen, in de keuken aan 't kookken zijn, of aan den wasch; een Christus voor allen, die werken, of het is met de spa het zwaard, of ze een zwaren hamer hanteren of een moeizame pen; of ze werken met gebogen rug of met ingespannen brein — wat ook de plichten en orders zijn die de zes dagen der week vervullen.

O, ik ben blij, dat ik hier zeggen kan, dat Hij een werkdag-Christus is, in werkdagkleeren, voor werkdag-moeilijkheden!

De rijken en wijzen mogen in Zijn goedheid deelen, maar als ik naar den Christus van mijn

tekst zie, in Zijn tuimanskleding, kan ik niet anders denken, dan dat de mannen met ruwe, hoornige handen, en de vrouwen met haar beprikte vingertoppen, het fabrieksmeisje met haar en kleeren wit van het vliegende vlas, en de werkende jeugd, al te vroeg reeds met zorgen belast, wel in bijzondere mate een bijzonder recht hebben op dezen Christus, den Hovenier!

Nu kent zij Hem.

POPPIE is een beeldschoon meisje, van een nette familie in de Chineesche wijk.

Reeds enkele maanden heeft zij een sterk verlangen gehad om Christus te leeren kennen, maar 't mag niet van haar familie. Zij is twee en twintig en nog niet gehuwd. Haar taak is om thuis te helpen. Dat doet ze, en binnen een paar maanden is de zware schuld, die door de malaise drukte op de familie, door haar zorgzaam beleid vereffend. Maar een sloopende ziekte tast haar aan. Even schijnt 't gevaar afgewend te zijn. Zij mag weer opstaan. Maar zij weet zelf, dat haar dagen geteld zijn. Tegen Nieuwjaar plagen haar vriendinnen haar, omdat ze witte japonnen maakt inplaats van vroolijke feestkleeren.

Ach, hoe graag hoorde zij nog eens weer van Jezus, van Wien ze vroeger hoorde op school. Het Nieuwjaar is voorbij. De zieke krijgt een nieuwen aanval en in haar smart vraagt ze nogmaals om den goeroe, dien zij vroeger had.

„Waarom hij? Hij is toch geen dokter?“
„Toe, laat hem komen.“

Eindelijk bezwijken de huisgenooten voor haar pleiten, en als de goeroe is gehaald, vraagt zij hem te bidden. Tot driemaal toe herhaalt zij haar verzoek. Dan is zij voldaan. Rust is gekomen tot haar hart.

De dagen gaan voorbij en op een Zondagmorgen héél vroeg komt Poppie's moeder in haar kamer en vindt haar dochter in knielende houding op het bed. Haar hoofd is gebogen, haar handen zijn gevouwen. Als moeder nader treedt, licht zij 't hoofd op. Een laatste diepe adem, en Poppie is heengegaan naar het hemelsche vaderland. Een dag of wat tevoren was zij op haar eigen verzoek Christen geworden.

Nu heeft God haar thuisgehaald. Nu kent zij haar Heiland aan de handen, doorboord ook voor haar.

Poe Mo Li.

Wij roepen al dezen makkers het „Tot weerziens“ toe — dat de Heer hen schrage, zegene, en dat het verlof een heerlijke verkwikking wezen zal.

Er is goed nieuws van de verschillende Officieren, die met verlof zijn. Van Adjutant Whur zijn nog geen rechtstreeksche berichten ingekomen, wij hooren echter, dat alles wel is.

Ook Majoor Lebbink en de kinderen genieten van den rusttijd in Holland. Zij zijn nu in het Officieren-Rusthuis te Baarn. De Majoor vindt gelegenheid verschillende van zijn oude Korpsen en vroegere makkers onder de Officieren te bezoeken; hij schrijft over volle zalen en zegt, dat overal het Korpswerk in het Vaderland er flink voor staat.

Is er ook iemand, die een gift zou kunnen afstaan voor het stichten van een Achterbuurtspost — Slumpost — te Weltevreden en Soerabaja? Eén duizend gulden (f 1000) is de beraaming der kosten voor ieder der genoemde steden. Zoo ja, dan wil de Kommandant gaarne van U hooren.

In Holland is men druk bezig met het plan voor het bouwen van een Kweekschool voor Officieren in Amsterdam. Dit heeft de ondersteuning en belangstelling van velen der vooraanstaande mannen en vrouwen van ons land. De Heilssoldatenwereld in Nederland is daarvoor in 't vuur en iedereen werkt mee.

Zouden wij het mogen voorstellen dat wij in Indië als blijk van onze belangstelling iets hiervoor deden. Het zou mooi zijn wanneer wij Kommandant Vlas b.v. een bijdrage van f 1000, — voor dit doel zouden kunnen zenden. Kan dat niet?

ONZE

OFFICIËREN

VI.

Ensign Toivo Poutiainen.

In Finland geboren, van goede Christelijke ouders, bezocht hij geregeld de diensten der Luthersche Kerk.

Toen hij voo 't eerst met het Leger in contact kwam, was hij leerling-verpleger op een school voor diakenen, in Joensuu. Dat was begin 1918, maar den leerlingen werd streng verboden de Legersamenkomsten bij te wonen. Den eersten en tweeden keer werd het wel over het hoofd gezien, doch den derden keer ontving hij een vermaning en dreigde men hem van de school te ontslaan, indien hij weer een Legersamenkomst bijwoonde. De jonge Poutiainen gevoelde zich sterk aangetrokken tot het Leger, doch zag zich liever niet ontslagen, waarom hij bleef tot het einde van den cursus en zijn diploma kreeg. Evenwel gevoelde hij zich niet geleid tot het volgen van een loopbaan als diaken. Hij was nu vrij om de meetings bij te wonen, werd bekeerd en hielp gedurende bijna vier jaren in militaire hospitalen; het was ook tijdens zijn militaire dienst, dat hij Heilssoldaat werd te Viborg en vandaar naar de Kweekschool ging in Helsingfors.

Jaren tevoren, toen hij nog maar een jongen was van acht of negen jaar, had een Finsche zendeling van China een samenkomst gehouden in zijn school. Jong als hij was, werd zijn hart ontroerd over het zandingswerk, en beloofde hij ook den Heer in die samenkomst, dat wanneer hij groot was, en de Heer het wenschte, hij een zendeling zou worden. Nooit heeft hij dat vergeten, en toen hij zestien was, bood hij zich aan bij het Luthersche zendinggenootschap, maar ontving de opdracht nog twee jaren te wachten. Intusschen veranderden de huiselijke omstandigheden zóó, dat hij noodzaak was zijn eigen kost te gaan verdienen en ook zijn ouders bij te staan. Twee jaren was hij op een landbouwschool en reisde nadien negen jaren lang geheel Finland door om lessen en demonstraties op landbouwkundig gebied te geven.

Doch nooit was het verlangen naar het zandingswerk ver uit zijn gedachten.

Hij kwam op de Kweekschool vier maanden nadat de cursus was begonnen, was vijf maanden Kadet, toen een poos Sergeant, werd tot Luitenant bevorderd en in bevel gezonden van een Korps, waar hij na twee weken den rang van Kapitein ontving en na een maand de mededeeling kreeg, dat hij was aangenomen voor dienst in Nederlandsch Oost-Indië. Dat was in 1922, hij kende geen andere taal dan Finsch, reisde alleen naar Holland, en toen in gezelschap van een aantal Nederlandsche Officieren naar Java, waar zijn eerste aanstelling was in een Militair Tehuis.

Het was een zéér moeilijke taak voor hem om Hollandsch en Maleisch te leeren daar hij geen hulp kon krijgen uit boeken, noch was er eenige Officier in zijn nabijheid, die Finsch verstond. Na twee jaren in die aanstelling werd hij overgeplaatst naar Celebes, waar hij nu meer dan vijf jaren met groot welslagen heeft gearbeid onder de Toradja's. Hij spreekt thans vloeiend Nederlandsch, Maleisch en Idja.

Kapiteine Borg, nu Mevrouw Poutiainen, kwam ongeveer twee jaren na hem naar Java. Zij is van Zweedsch-Finsche afkomst en een groote hulp voor hem in zijn arbeid. Zij heeft een liefelijken invloed over de halfbeschaafde volkeren onder wie zij leven, en heeft buitengewone vorderingen gemaakt in het aanleeren van talen, terwijl zij ook haar aandeel heeft in de samenkomsten, en te paard of per fiets naar verafgelegen buitenposten weet te komen. Onderwijl de Ensign de zieken helpt in het medicijnen-depot, dat aan het Korps is verbonden, beheert Mevrouw Poutiainen den winkel, waar de goederen die zij noodig hebben, ingeruild worden voor de waren, die de bevolking behoeft.

Zij hadden de groote droefheid hun eenig klein meisje onder tragische omstandigheden te moeten verliezen; ook zij kennen de offers, die het zandingswerk kan eischen.

Zaaien en Maaien.

DE Algemeen Secretaris van Noord-China schrijft het volgende:

Het is momenteel een tijd van zaaien. Maar wij prijzen God voor een tijd van maaien ook. Een der bekeerlingen van jongstleden Zondag zei, toen hij opstond van de Zondaarsbank: „Iemand, ik weet niet wie, heeft een Mattheüs-Evangelie bij mij in den winkel gelegd. Ik heb het mee naar huis genomen en het gelezen, en was getroffen door de schoonheid en waarheid van deze leer, daarom ben ik vanavond gekomen om er meer van te hooren en nu neem ik Jezus Christus aan als mijn Verlosser.“

Een Chineesche bekeerling, die er dichtbij stond, zei zachtjes: „Ik heb dat Evangelie bij U in den winkel gelaten. Ik ben nog maar twee maanden geleden bekeerd geworden; maar acht jaar geleden hoorde ik het Jezus-Evangelie prediken door een blanke vrouwelijk Officier in de zaal van het Leger des Heils, maar toen wou ik Christus niet aannemen. Ik ben weg geweest, heb allerlei ervaringen opgedaan, maar voortdurend aan haar woorden gedacht. Twee maanden geleden ontmoette ik het Leger weer, en nu is die verlossing ook mijn deel geworden! Daarom laat ik overal waar ik kan, Evangelie-geschriftjes achter.“

Gemeenschap der Heiligen.

Hij doorliep het museum,
D' eenvoudige man,
Van 't land naar de hoofdstad gekomen;
't Schilderijen-museum —
Maar nog was er niets,
Dat hem daar had ingenomen.

Dan, eensklaps, bemerkte hij
Een stil paviljoen,
Waar 'n heerlijk groot doek is gespannen
Van Jezus aan 't kruis;
Daar stond hij nu voor,
Geheel door den aanblik bevangen!

Zijn liefde ging uit
Tot zijn dierbaren Heer,
Die heeling hem bracht door Zijn wonden;
De handen te zaam
Zag hij óp naar dat beeld,
Met oogen, waar tranen in stonden.

„Gezegende Heiland,
Wat heb ik U lief!“
Zóó spreekt hij vrijuit en vergetend,
Waar hij is, wat hij doet;
„Wat heb ik U lief —
Wat voor mij toch Uw sterven beteekent!“

„Ik óók heb Hem lief!
Zegt een heer, die dat hoort,
En reikt hem de hand, vol ontroering.
„Ook ik!“ spreekt een tweede,
En een derde „Ik óók!“
„En ik óók!“ roept een vierde in vervoering.

Bij den voet van het kruis
Stond dat groepje daar saam
Als vreemden, in God toch verbonden;
Zij kwamen van Oost
En van Noord en van Zuid,
En hadden elkaar daar gevonden!

Wij hebben Hem lief,
En die liefde verbindt,
Hoe verschillend ook „inzicht en wegen“:
Wij hebben Hem lief —
Ja! Dáárin is 't geheim:
„Der gemeenschap der heilgen“ gelegen.

Célestine Oliphant-Schoch.

Is hier soms iemand, die zoekt als Maria?
Zoek niet in 't graf; daar is Hij niet meer.
Nee, Jezus leeft nu! Ja, Jezus leeft nu!
Hij is verzezen, Jezus, uw Heer!

En met een harte, kloppend van blijdschap,
Spoedt zich Maria heen van het graf,
Dankend in stilte den goeden Meester,
Die op deez' dag die vreugde haar gaf.

en mogen terugzien op veel nuttig en belangrijk werk. Onder de vertrekkenden is ook Ensigne Küh, voor zoovele maanden de Particulier Secretaresse van den Kommandant. De Ensigne gaat tijdelijk van ons heen na een volbrachte periode van flink werken, zoowel voorzover de verplichtingen van haar aanstellingen zulks vroegen, als in het doen van veel, dat vrijwillig en meer als Soldaat van haar Korps door haar werd ter hand genomen.

Ensigne Veenendaal, verpleegster in het William Booth Vrouwen- en Kinderziekenhuis te Soerabaja, zal eveneens deze maand met Europeesch verlof gaan. Het is alleszins welverdiend. De Ensigne heeft zeven jaren onafgebroken dienst in het hospitaal gedaan — welk een rijke ondervinding en wondervolle ervaring.

